

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/21/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6423010294
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Buceková, PhD., LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6423010294.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Bucekovej, PhD., LL.M a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Andreja Matušovica v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a iné o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hornom, sp. zn.: 4T/43/2023 zo dňa 10. 12. 2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. apríla 2026, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hornom, sp. zn.: 4T/43/2023 zo dňa 10. 12. 2025 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 na tom skutkovom základe, že v čase okolo 20.00 hod. dňa 17.12.2021 napadol C. D., nar. XXXX na ulici pred vstupom do pohostinstva „Šenk pod svahom“ v obci E., a to tak, že po slovnej hádke s B. F., ktorú si C. D. zastal, prišiel s C. D. do fyzického kontaktu a udrel ho päťou do oblasti tváre, v dôsledku čoho ten spadol na zem, kde ho päťami udrel viackrát do hlavy, po chvíli s útokom prestal a obaja sa zo zeme postavili, pričom v tom čase C. D. už krvácal z nosa, následne sa spolu začali znovu hádať a strkať do seba, kde sa takto presunuli k rohu budovy pohostinstva a tam začal znovu udierať päťami C. D., ktorý v dôsledku útoku spadol na zem, po chvíľke prestal a z miesta odišiel, pričom takýmto konaním spôsobil C. D. viaceré zranenia, a to tržnozmliaždenú ranu v oblasti čela vpravo ošetrenú chirurgickým šitím, pomliaždenie hornej mihalnice a bulvy pravého oka s okoločnicovým krvným výronom, povrchovú tržnú ranu temennej oblasti vlasatej časti hlavy s neskoršou komplikáciou poúrazovej bolesti hlavy, s primeranou dobou liečby v trvaní 2 - 4 týždne, počas ktorých bol C. D. obmedzovaný bolestivosťou, povinnosťou dodržiavať kľudový režim a liečbu proti bolesti s nutnosťou opakovaných lekárskech vyšetrení s práceneschopnosťou v trvaní od 17. 12. 2021 do 12. 01. 2022.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024, § 41 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024, v spojení s § 37 písm. h) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024, § 38 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 bol obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 bola určená skúšobná doba na dva roky. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému Sociálnej poisťovni spôsobenú škodu vo výške 354,70 eur a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený C. D. so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch odvolania doručených okresnému súdu dňa 12. 12. 2025 uviedol, že okresný súd vo svojom rozhodnutí dospel po vykonanom dokazovaní k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie obsahuje chyby pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, pričom okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Rozhodnutie trpí vadami, ktoré predstavujú porušenie zásad spravodlivého konania. Poukázal na ustanovenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Napriek obhajobným tvrdeniam a argumentácii, ktoré uviedol, nenachádza odpoveď prečo súd nekriticky vec právne kvalifikoval a v podstate prevzal celú argumentáciu obžaloby, keď už v prípravnom konaní ako aj pri dokazovaní pred súdom predstavovalo samotné skutkové tvrdenie rozpor s niekoľkými verziami, ktoré neboli vzaté do úvahy a ako sa vysporiadal s úvahami vo vzťahu k odbornému vyjadreniu a jeho podkladom pri jeho vypracovaní v zmysle výhrad a námietok obhajoby. Súd postavil skutkové zistenia primárne na výpovedi poškodeného a svedkyň F. a G., pričom výpovede svedkyň obhajoby E. a H. označil za „neuveriteľné a rozporné“. Takéto hodnotenie vykazuje znaky selektívnosti. Súd pri svedkoch, na ktorých stavia uznanie viny sa s prípadnými odchýlkami, nepresnosťami alebo prirodzenými rozdielmi v percepcii udalosti nevysporiadal rovnako prísne. Zásadnou vadou je, že súd výpovede svedkyň obhajoby odmietol prevažne hodnotiacimi závermi bez toho, aby tieto úvahy oprel o objektívne zistenia a odborné podklady. Ak súd považoval mechaniku skutku za rozhodujúcu pre posúdenie pravdivosti výpovedí, mal svoje úvahy podložiť dôkazmi nie iba vlastným subjektívnym hodnotením pravdepodobnosti. Existujúci konflikt výpovedí o tom, kto inicioval fyzický kontakt vyplýva z vykonaného dokazovania. Pokiaľ existujú dve protichodné verzie, súd nemôže jednu apriórne označiť za účelovú a druhú za pravdivú bez toho, aby odstránil pochybnosti. Ak ich odstrániť nevie, musí ich vyhodnotiť v prospech obžalovaného. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ESĽP vo veci Georgiadis vs. Grécko z 25. 09. 1997 a vo veci Hignic vs. Francúzsko zo dňa 19. 02. 1998. Obhajoba nedostala v odôvodnení rozsudku odpoveď na dôležitú otázku, a to ktorá verzia z hľadiska mechanizmu popísaného útoku v obžalobe už v prípravnom konaní sa javí ako najpravdepodobnejšia v príčinnej súvislosti s následkami poškodeného zdravia u poškodeného. Už v prípravnom konaní kvôli sumarizácií dôkazov, ktoré tvoria tvrdenia strán, svedkov, ktorí sú vo vzájomnom rozpore išlo o „tvrdenie proti tvrdeniu“. Poukázal na Nálezy Českého Ústavného súdu (I.ÚS 520/16, II. ÚS 3044/2022). Poukázal na to, že skutočnosť, že nikto priamo nevidel pád na kocku sama o sebe nevylučuje, že k pádu došlo, najmä ak udalosti prebiehali rýchlo a v stresovej situácii. V trestnom konaní sa mechanizmus vzniku zranenia spravidla posudzuje najmä podľa medicínskych a vecných indícií. Okresný súd sa oprel o závery znalca A. B. I., avšak z odôvodnenia vyplýva, že aj tento znalec pripustil alternatívnu možnosť pádu aspoň teoreticky. Ak je alternatívny mechanizmus odborníkom pripustený a nie je spoľahlivo vylúčený, ide o okolnosť generujúcu pochybnosti, ktoré treba vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Záver súdu o tom, že pri páde by museli vzniknúť ďalšie zranenia nemožno bez ďalšieho absolutizovať. Súd posudok A. A. J. označil ako „nevyhovujúci“ a „v podstate nepoužiteľný“, pričom poukázal na formálne nedostatky (označenie odboru) a na to, že znalec nemal k dispozícii kompletný spisový materiál. Obhajoba namieta, že súd týmto spôsobom posudok fakticky vyradil bez toho, aby odstránil rozpory medzi znaleckými závermi prostredníctvom riadneho dokazovania. Ak mal súd výhrady k podkladom znalca obhajoby, mal postupovať procesne korektne, umožniť doplnenie podkladov, vyžiadať vysvetlenie znalca a až následne hodnotiť jeho závery vo vzájomnom porovnaní so závermi znalca použitými obžalobou. Súd sa pri hodnotení posudku uchýlil k expresívnym hodnoteniam (označenie záveru znalca za „logický nezmysel“), ktoré nepatria do vecného odôvodnenia. Takáto formulácia vyvoláva dojem apriórnej diskvalifikácie dôkazu, nie jeho nestranného a odborného vyhodnotenia. Súd polemizoval so záverom znalca obhajoby o absencii obmedzenia poškodeného v obvyklom spôsobe života. Obhajoba namieta, že súd v tejto časti nevykonala neutrálne porovnanie všetkých relevantných medicínskych podkladov, ale prebral výklad smerujúci k potvrdeniu obžaloby. Súd musí spoľahlivo preukázať intenzitu, trvanie a rozsah obmedzenia a jeho príčinný vzťah ku konaniu obžalovaného. Ak existuje odborný názor, ktorý tieto závery spochybňuje, súd má povinnosť tieto rozpory odstrániť dokazovaním (revízny posudok, doplnenie znaleckého dokazovania), nie ich vyriešiť iba hodnotiacim odsúdením posudku obhajoby. Zdôraznil, že požívanie alkoholu môže mať priamy vplyv na správanie osoby, jej agresivitu, stabilitu, koordináciu pohybu, ako aj na schopnosť presne reprodukovať priebeh udalostí. Ide teda o okolnosť relevantnú nielen pre posúdenie alternatívneho mechanizmu vzniku zranenia (pád) ale aj pre posúdenie vierohodnosti výpovede poškodeného. Ak súd nepreukázal mieru ovplyvnenia poškodeného alkoholom spôsobom, ktorý by umožnil bezpečný záver o jeho schopnosti vnímať a reprodukovať skutok, nemožno túto otázku uzavrieť len konštatovaním, že alkohol neospravedlňuje útok. Mal za to, že súd pristúpil k dôkazom s vopred vytvorenou predstavou o vine a obhajobu hodnotil ako „účelovú“, čím de facto preniesol dôkazné bremeno na obžalovaného. V predmetnej veci nezostali neodstránené najmä okruhy

pochybností o iniciácii fyzického kontaktu, o presnom mechanizme vzniku zranení a o váhe rozporných výpovedí svedkov. Pokiaľ súd tieto rozpory neodstránil vykonaním doplňujúceho dokazovania a napriek tomu uzavrel skutkový stav ako spoľahlivo zistený, ide o vadu, ktorá má mať za následok zrušenie napadnutého rozsudku. Záverom navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor okresnej prokuratúry nevyjadril.

Spis bol tunajšiemu súdu predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 26. 02. 2026.

Verejné zasadnutie krajského súdu sa konalo za účasti obhajcu obžalovaného, poškodeného D. a prokurátorky krajskej prokuratúry. Obžalovaný požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Zároveň uviedol, že nebol upovedomený o termíne verejného zasadnutia. Zo správy Slovenskej pošty na čísle listu 422 vyplýva, že zásielka pre obžalovaného bola doručená a vydaná na pošte Bratislava 24 dňa 10. 04. 2026 o 14:13. Splnomocnenec poškodeného Sociálnej poisťovne sa na verejné zasadnutie nedostavil, hoci bol o jeho termíne riadne a včas upovedomený. Po vyjadrení procesných strán krajský súd rozhodol, že vykoná verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného a splnomocnenca poškodeného.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný, na základe čoho navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Poškodený na verejnom zasadnutí uviedol, že v tomto skutku on nič neurobil a mal by dostať odškodné ale doteraz ho nežiadal.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že celé konanie vykazuje vady, zostalo veľa nezodpovedaných otázok, škoda nebola preukázaná, poškodený si ju neuplatnil. V zmysle zásady „in dubio pro reo“ navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania obžalovaného a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu, ako aj napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že dňa 12. 06. 2023 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom, pod sp.zn.: 2Pv/46/22/6613 obžalobu na obvineného A. B. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní poprel spáchanie skutku, na základe čoho okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného A. B., poškodeného C. D., svedkov B. F., K. G., A. H., E. E., C. B., A. B. a L. B.. Okresný súd vypočul znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia A. B. I. a znalca z odvetvia úrazovej chirurgie A. A. J.. Oboznámil fotodokumentáciu, prečítal listinné dôkazy a správy k osobe obžalovaného.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného procesu § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu § 2 ods. 9 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov § 2 ods. 12 Trestného poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) § 2 ods. 14 Trestného poriadku.

Krajský súd preskúmaním veci zistil, že rozhodnutie okresného súdu v časti právneho posúdenia konania obžalovaného zodpovedá stavu veci a zákonu. V rámci právneho posúdenia okresný súd nepochybil, keď konanie obžalovaného, ktoré bolo v konaní nepochybne preukázané posúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024 a prečin výtržníctva podľa §

364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného od 06. 08. 2024, keďže pre aplikáciu týchto skutkových podstat boli naplnené všetky zákonom požadované predpoklady.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadiac sa ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejme ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom okresného súdu.

Na tomto mieste krajský súd poukazuje na to, že povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu SR (II.ÚS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdneho dvora pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietaní odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko zo dňa 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpoklad tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodovanie podriadeného súdu možno považovať za dostatočne odôvodnené, čo v tomto konkrétnom prípade naplnené bolo. Krajský súd poukazuje aj na to, že v inštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a súdu druhého stupňa tvoria jednotu.

Vina obžalovaného bola preukázaná výpoveďou poškodeného C. D., ako aj svedkyne B. F. a K. G.. Poškodený aj svedkyne podrobne popisali konanie obžalovaného. Ich výpovede sú konzistentné, podrobné a dopĺňajú sa. Tieto výpovede dostatočne vyhodnotil okresný súd na s. 17-18 napadnutého rozsudku. K výpovedi svedkýň E. a H. sa okresný súd tiež podrobne vyjadril v odôvodnení napadnutého rozsudku na s.18-19, kde tieto správne vyhodnotil ako nevierohodné, nakoľko boli v zásadnom rozpore s výpoveďami ostatných svedkov, ale rozporné aj vzájomne. Nemožno sa stotožniť s názorom obžalovaného vyjadreným prostredníctvom svojho obhajcu, že ide len o hodnotiaci záver. Ide o fakt, ktorý vyplýva z rozporných skutočností uvádzaných svedkyňami vo vzťahu k priebehu skutku, na ktoré v podrobnostiach poukázal už okresný súd. Krajský súd sa plne stotožnil s vyššie uvedeným záverom okresného súdu o nevierohodnosti výpovedí týchto svedkýň a vyhodnotil ich ako účelové v snahe pomôcť obžalovanému.

Spôsobené zranenia poškodeného a mechanizmus ich vzniku boli popísané znalcom A. B. I., ktoré zhrnul v závere svojho znaleckého posudku, o ktorom okresný súd ani krajský súd nemal žiadne pochybnosti. Znalec A. B. I. zároveň logicky vysvetlil, prečo nemôžu obstať závery znalca A. A. J. a prečo sa s nimi nestotožňuje. K možnému pádu poškodeného na betónovú kocku krajský súd dopĺňa, že k tomuto sa znalec A. I. vyjadril v tom smere, že pri páde zo stoja by došlo k horšiemu poraneniu, nie iba k poraneniu povrchových mäkkých tkanív. Ak by poškodený bol napríklad na kolenách alebo v rámci šarvátky by sa mala meniť poloha, tak by pád bolo možné teoreticky pripustiť, ale skôr by si predstavoval predmet mäkkší a elastickejší ako betónovú kocku. Z uvedeného vyplýva, že znalec síce pripustil teoretickú možnosť pádu ale len v prípade, že by išlo o iný mäkkší a elastickejší predmet. Z dôvodu absencie akýchkoľvek pochybností o záveroch znalca MUD. B. I. nebol daný dôvod na pribratie iného znalca.

Trvanie a rozsah obmedzenia v obvyklom spôsobe života pri spôsobených zraneniach bol ustálený znaleckým posudkom A. I., z ktorého vyplýva, že obvyklá doba liečby uvedených poranení je v trvaní minimálne 10 dní, v danom prípade mohla byť modifikovaná aj pomliaždením očnej gule pravého oka. V tomto prípade mohla byť primeraná doba liečby dva až štyri týždne. Obmedzenie v obvyklom spôsobe života spočívalo v nutnosti dodržiavania kludového režimu, lokálnej, prípadne i celkovej liečby proti bolesti, nutnosti odborných vyšetrení, dočasnej pracovnej neschopnosti a pod.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje na vplyv alkoholu na správanie poškodeného, agresivitu, stabilitu a koordináciu pohybu je potrebné uviesť, že vplyv alkoholu na poškodeného nebol predmetom znaleckého skúmania ani jedného zo znalcov.

V prejedávanej veci krajský súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil okresný súd. Odvolateľ primárne namietal v odvolaní hodnotenie dôkazov okresným súdom a predkladal krajskému súdu vlastné

hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými závermi okresného súdu v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť krajský súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených okresným súdom. Okresný súd veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku. Reťaz usvedčujúcich dôkazov je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o vine obžalovaného. Tieto dôkazy napokon dostatočne vyvracali obranu obžalovaného, ktorú v trestnom konaní prezentoval a preto krajský súd nemohol prisvedčiť žiadnej z jeho odvolacích námietok.

Aj podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie na okresnom súde preto svedčilo pre jediný možný záver, že obžalovaný sa na mieste verejnosti prístupnom dopustil výtržnosti tým, že napadol poškodeného D. a úmyselne mu ublížil na zdraví, čím konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku naplnil všetky potrebné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Obžalovaný takto, podľa názoru krajského súdu, konal v priamom úmysle, teda chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom.

Okresný súd nepochybil ani pri určovaní právnej kvalifikácie a aplikácii príslušného znenia Trestného zákona s ohľadom na dátum spáchania skutku a za súčasného rešpektovania zásady uvedenej v § 2 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorej sa trestnosť činu posudzuje podľa Trestného zákona účinného v čase skutku, ibaže by bolo novšie znenie pre páchatel'a priaznivejšie.

Vo vzťahu k výroku o treste dospel krajský súd k rovnakému záveru ako okresný súd, a preto si osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil.

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov.

Pre ukladanie trestov platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatel'ovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody, o odstránenie škodlivých následkov trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Ustanovenie § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona umožňuje uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy trestov možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe.

Krajský súd uložený druh a výmeru trestu okresným súdom považuje za správny, zákonný, primeraný a spravodlivý, zodpovedajúci nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatel'a, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona. Okresný súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný v obidvoch prípadoch Okresným súdom Žiar nad Hronom, pričom sa na neho hľadí ako keby nebol odsúdený. V prvom prípade bol odsúdený rozsudkom zo dňa 09. 09. 2014 sp. zn.: 2T/206/2012 pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu dva roky a šesť mesiacov do 08. 07. 2017. V druhom prípade bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn.: 2T/119/2012 zo dňa 08.02.2016 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov do 08. 01. 2020, pričom sa osvedčil 04. 06. 2020. Tento trest je súhrnný a bol ním zrušený trest uložený predchádzajúcim rozsudkom.

V Centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov má obžalovaný dva záznamy pre priestupky na úseku cestnej premávky spočívajúce v prekročení rýchlosti, vyriešené pokutami.

Okresný súd správne ukladal trest úhrnný, keďže odsudzoval obžalovaného za dva trestné činy a trest ukladal podľa trestného činu najprísnejšie trestného, a to prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s trestnou sadzbou až na tri roky, pričom správne priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona za spáchanie dvoch trestných činov.

Je pravdou, že predchádzajúce odsúdenia má obžalovaný zahladené, avšak je potrebné na ne prihliadať pri ukladaní trestu z hľadiska hodnotenia osoby obžalovaného ako osoby, ktorá má sklony k páchaniu násilnej trestnej činnosti.

Okresný súd nepochybil ani pri priznaní náhrady škody poškodenému Sociálnej poisťovni, keďže si škodu uplatnil riadne a včas čo do dôvodu aj výšky, o čom neboli žiadne pochybnosti. Výška spôsobenej škody v sume 354,70 eur titulom nemocenského vyplýva z potvrdenia o výške vyplatených dávok, ktoré potvrdenie bolo na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom prečítané ako listinný dôkaz.

Vo vzťahu ku škode spôsobenej poškodenému C. D. je potrebné uviesť, že tento si v prípravnom konaní uplatnil škodu, avšak vo vzťahu k výške uviedol, že si náhradu škody uplatňuje v sume podľa znaleckého posudku, ktorý v tom čase už bol vypracovaný a nachádzal sa v spisovom materiáli. Takéto nedostatočné vyčíslenie škody malo za následok zo strany okresného súdu odkázanie poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces. Krajský súd zastáva názor, že v prípade vyčíslenia škody odkazom na konkrétnu sumu v už vypracovanom znaleckom posudku bolo možné náhradu škody poškodenému priznať, avšak krajský súd tak už urobiť nemohol vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie proti rozsudok podal len obžalovaný a jeho zaviazaním na náhradu škody poškodenému by došlo ku zmene rozsudku v jeho neprospech, čo je v rozpore so zásadou zákazu zmeny k horšiemu.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku okresného súdu, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.